

изтръпнахъ и спрѣхъ да пиша. Азъ не бива, не бива дори и да помислямъ, че ще се родятъ подобни изчадия, които да продаватъ клетата ни родина. Това е невъзможно, нашия народъ не може да ражда предатели. . .

— Сестро, хайде . . . и за васъ най-после пристигна влакъ. Ще ви изпратя съ една машина и единъ фургонъ до Ихтиманъ, дето ще застигнете заминалия снощи влакъ, тамъ закжсалъ поради повреда на машината. . . Прощавайте. . . Богъ да ви закриля. — бързо бърбрейки комендантския адютантъ се сбогува съ менъ и накуцвайки силно, отиде нѣкжде изъ гарата. Най-после! ще тръгна.

Настанихъ се въ фургона и легнахъ надъ одеалото си. Умирамъ за сънъ. Утре рано съмъ въ София.

III.

1 Юний.

Отъ нѣколко дни се уреждамъ наново. Менъ ме премѣстиха въ хирургическата болница. Тамъ на югъ сж се започнали нови кръвопролитни сражения и почнаха да пристигатъ ранени и да пълнятъ болницата. Ето и сега цѣла върволица линейки и автомобили съ трѣскъкъ извиватъ край входа на болницата и спиратъ. Стенанията достигатъ до моитѣ уши. Санитаритѣ сж на работа около линейкитѣ, и свалятъ и мъкнатъ съ носилкитѣ по леглата, дето моитѣ другарки сестри и самарянкитѣ почватъ да смѣнятъ нечиститѣ имъ облѣкла съ болнично бѣльо. Това сж все млади момчета отъ 40 наборъ. Тѣ току що пристигнали на фронта и влѣзли въ сраженията, даденитѣ отъ тѣхъ жертви сж грамадни. Повече отъ 70 на сто убити и ранени. Толкова много жертви!

Свалятъ едно голобrado войниче съ превързана глава и ржце. Граната счупила ржцетѣ и отнесла парче отъ бузата му. Следъ него санитаритѣ носятъ неподвижно вцепенено тѣло съ блуждаещи очи, на сжща такова младо войниче, което прилича на момиче, съ гжсти дълги мигли и малка уста, съ изпънати като за усмивка устни. Куршумъ е заседналъ малко-по-долу отъ малкия мозъкъ и цѣлото му тѣло е парализирано. Само сърдцето му бие бавно и неравномѣрно, отмѣрва днитѣ на живота му.